

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 39.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

Dilluns passat fou enterrat lo distingit juriconsult D. Gonzalo Serrallara y Costa, mort á causa d' una llarga y penosa malaltia.

Lo senyor Serrallara havia militat sempre en lo partit republicà orgánich havent sigut diputat en las Constituyents.

Fou President del Consistori del Jochs del any 1879 y sempre s' havia distingit en l' altiment de Catalunya, buscant sa verdadera gloria per lo camí del progrés.

LA HONORATA sent pérdua tan irreparable, avuy que hi ha entre tants catalanistas tant poch catalans.

¡NO TINGAN POR!

TRANQUILÍSENSE, no s' amohinin per res y deixin fer.

Per més que digan, no 'n fassin cas, que aixó es molt perillós.

Vegin lo que deyan los periódichs d' una senyora de París. Allí no hi ha res, absolutament res; donchs be, una senyora fugitiva d' Espanya que estava bona y sana, pero que tenia molta por, pera evitar qualsevol consecuencia desgraciada no volia rebre ni periódichs espanyols ni cartas de la seva familia, porque á dintre s' hi podian introduhir los microbis y ferli una mala partida.

Aixís vivia ab la por tot lo dia al cos, quan tot d' un plegat se sent malament: ¡ay que tinch! ¡ay que no tinch! correuhi tots. Aneu á buscar á en Pasteur, y aquest sabi s' hi presenta y... cólera, li ha dit. Efectivament, va petar del cólera.

Ja ho veuen, donchs, no s' hi enfundin. Procurinse distreures y no pensin en cosas tristas. A Barcelona ray que n' hi tantas pera fershi un panxó de riure.

No tenen més que pensar que la comissió encarregada del monument á en Prim, vol fer fondre la estatua eqüestre del general al estranger. ¡Com si aquí no tinguessim bonas fundicions!

Que s' ha fet lo monument á en Lopez en un obrir y tancar los ulls y ningú 's recorda del d' en Clavé.

Que 'n Fontrodona tingué més vots que ningú pera sortir regidor.

Que á Barcelona se publican *Lo Diluvio* y *Lo Crit de la Patria* impunement.

Que fá una exposició 'l Centre d' Aquarelistas pera animar als artistas que comensan á fer alguna cosa, bona ó dolenta, y que 'l célebre revistero de Bellas Arts senyor Pirozzini, no se 'n ocupa gens ni mica, á la cuenta porque la exhibició no va ferse á casa 'n Parés.

Que 'l senyor Rataflautis ha estrenat un traje nou.

Que 'n Llorens y Rius (D. Joseph) s' escriu la biografia pera rogositj de las generacions futuras.

En fi, tantas cosas y tants personatjes tenim pera alegrarnos y divertirnos, que te d' esser molt hipochondriach qui no passi 'l temps distret.

A més, las autoritats totas vetllan per la nostra bona salut, ab lo concurs de las personas més caracterisadas.

Figúrinse que fins tenen un lloch en la Junta de Sanitat los senyors Llauder y Gallard. Quan ho sá-piga aquell senyor del Ganges fugirá més depressa que ni á fum de sabatots.

Ben considerat no hi ha motiu pera alarmarnos.

Y jo ja ho deya l'altre dia, boy dinant á casa, tenint al davant una cassola de caragols per menjar á la vinagreta y al costat la galleda ab un meló á dintre en fresch:

—No hi ha que espantarse. Mentres no 's fassin imprudencias, riheuse d' aquestas cosas. Indagueu la causa d' aquells dos casos sospitosos que 'ls diaris de Madrid deyan que havian ocorregut á Barcelona y veuréu com foren victimas de la seva impremeditació. Y fins ben mirat potser ni hi foren aquells dos casos. Lo que hi ha es que 'ls periodistas madrilenyos devian voler que agafessim por pera declarar lo cólera oficial á Barcelona y á aquí no arribará ni á soldat.

Mentres vegin gomosos fent bestiesas davan de

las senyoretas que surten de missa, y calaveras que prenen café á l'acera del café Pelayo; y 'l Circo Ecuestre s' ompli 'ls dijous de gom á gom, no tinguin por del cólera.

Y si contra 'ls nostres desitjos y totas las precaucions presas arrivés á trucar á las portas de Barcelona, li enviariam al senyor Vidal y al senyor Combas, pera que l' un ab la seva presencia y l' altre ab un discurs, l' aturrollessin y no poguentho resistir se fes victima d'ell mateix.

Nosaltres com ja hi estém acostumat á véurels y á sentirlos, podém aguantarnos sense perill. Ja n' estém vacunats y revacunats.

Ab aixó no tinguin por.

F. S. y H.

LO MATRIMONI.

Carta á un amich.

Amich Francisco Vendrell:
M' han dit que 't pensas casar;
aixís es que 't vull donar
com amich algun consell.
¿Qué has pensat del matrimoni?
jo 'l parlarne 'm senyo, á fé;
com no així, si 'l nom que té
ja es consonant á dimoni.
Com ell tant sols porta mals
difícils de trobar cura,
y no obstant es la locura
mes corrent entre 'ls mortals.
Y es que sempre 'ns deixém dú
pe'l cór que viu d' il·lusions,
y que en totas ocasions
nos enganya, com á tú.
Qué vol di 'l cor 't ho demana?
los més xichs han de calla,
ó si no tothom dirá
que una criatura 't mana.
Ja sabém que ell lo dret té
de sentir y enamorarse,
pero de aixó á lligarse
lligante tú no pot sé.
No sigas donchs qui l' imiti,
prefereix t' ho dich formal
á l' estat matrimonial,
mil voltas l' estat de siti.
Fora ser á fé molt llús
ferse esclau per darse pena;
no vulgas cap mes cadena
que la que al rellotje dú.
Si á tú sempre 't ha agradat
ser conseqüent, qué has de fer?
no vares neixer solter?
donchs no deus morir casat.

Si un cop ja casat poguessis
al notar que mal s'hi viu
tornà al estat primitiu,
potsé encara que ho probessis.

Mes, noy, no pot pas sé així,
y probaho fora mania;
un cop á la confraria
ja may mes fores fadri.

¡Fadri! Estat que sens queixa
has portat vintisis anys;
puig si no visch en enganys,
de fadri tú ja hi vas neixes.

Per xó crech fora egoisme
y de molt ingrat pecar,
sens causa, un estat deixar
que ja en tú prengué 'l batisme.

Acás dirás tal vegada,
si 'l casarse es bo o dolent;
per saberho es convenient
probarho alguna vegada.

Mes jo 't diré y no es brabata,
que no cal semblant estreno;
puig may has begut veneno
y no obstant crech saps que mata.

Casarse fora mol manso
sols per saber la vritat:
prou la saps pe'ls qu'ho han probat,
si bé es per boca de ganso.

Y tots d'igual modo 's queixan;
ves preguntant als marits
si están contents ó aburrits,
y 't dirán que s'aburreixen.

Com no així si tot abona
que l'home vol llibertat!
y francament sent casat,
sols s'es esclau de la dona.

Esclau, que viu sens repós,
puig la dona 's fá la lley;
fent tragá á qui no vol rey,
lo rey qu'ella té en lo cós.

Si no pot ab prechs, ab crits;
si no pot ab crits, ab manya;
es dir que sempre 'ns enganya
quan passém á ser marits.

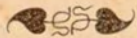
Per xó es que jo 'm quedo sol,
y d'ellas ni 'n vull esment
per casarme, aixó es compren;
pe'l demés m'agradan molt.

Es dir parlant sens guassa,
per tot m'agradan, vritat;
y si ja no m'hi casat
es perquè m'han dat carbassa.

Aixís, deixho al paré meu
y casat si es que 't convé;
puig quan no las pot havé,
diu: son verdas, la guineu.

JULIA CARCASSÓ.

Viladecans, Juliol 1885.

LA PRIMERA VOLADA.

I.

En Peret, es un minyó no dels guapos, pero sí
d'aquells que poden ben anar.

No fá molt, cada festa á la tarde tenia la costum
de passejarse per la plasseta que forma l' llach del
Park; per quant també hi anava una xicota d' ulls
blaus, cos bufó y cara de pasquas, de la que n' es-
tava enamoradíssim.

Una tarde, cansat ja de contemplar aquella belle-
sa típica ab lo devantal blanch y 'l noyet als brassos,
va decidir declarar-se; pero no sabent per ahont co-
mensar, s' assenta al mateix pedris que ella seya, y
dona principi á la seva conversa, disparant la se-
güent andanada á boca de jarro:

— ¿Que es seu aquest nen?

— ¡Ay no! senyor, no! ¡si encara soch soltera!

Aquestas paraulas alentaren al bon Peret, que va
prosseguir:

— ¿Que es de una germana seva?

— Tampoch: es fill dels amos.

— ¿Que es minyona de servey vosté? va afegir
fent lo pajés.

— Si senyor.

Aixís anaren seguint en cosas que no valen la pena
d' apuntar, gastant unas duas horas en una conver-
sa de més poca sustancia que un meló vert.

Quant ella s' aixecá per anarsen, 'n Peret li
digué:

— ¿Qué vindrá demá?

— ¡Ay! ay! ¿per qué m' ho pregunta?

— Perque tinch ganas de dirli una cosa.

— Sent aixís, en acabant de dinar, que son quarts
de tres.

— Donchs á lo dit; tóquila.

Y s' apretaren las mans, donantse un; *adiós!* més
franch y expansiu que si s' haguessen conegut de
deu anys.

II.

L' endemá á l' hora senyalada, lo primer que va
compareixe va ser en Peret y al cap de mitj quart
ella, y li pregunta:

— ¡Hola! ¿que fá molt que m' esperava?

— Ara mateix acabo d' arribar.

— ¿Sab alló que 'm va dir que avuy me diria?
donchs m' ha fet passar una nit molt neguitosa pen-
sant: ¿qué 'm voldrá dir? ¡Han trigat tant á passar
las horas, que ab desitj esperava la de trobarnos...

— Lo mateix m' ha passat á mi.

— Espero que comensará lo que 'm vol dir...

— Al moment. ¿Te relacions vosté? ó millor dit:
¿te xicot?

— No senyor.

— Donchs li faig saber que jo l' estimo; digué
deixant anar un sospir com un camálích quan se
descarrega un bagul molt pesat després de llarch
cami.

— ¿De veras? preguntá ab ánsia la xicota.

— Si, y ab tot lo cor.

— ¡Ay! no 'm diga aquestas cosas, que 'm fá tor-
nar tota roja; afegei ella ab més ganas de saltar que
de corre.

— Si 'm vol correspondre, diguimho desseguida.

(S' veu qu' en Peret volia anar al grá)

— ¡Oh! ¡desseguida!... las cosas son menester
pensarlas avans de ferlas.

— Ab mi estará molt be; quartos, sab... no 'n
tinch; pero coneix de vista á certs comerciants que
son molt richs. Ab aixó, contestim y deixis de pen-
sar. ¿Me estima?

Y trayentse ella un mocador, s' aixuga 'l front,
gira 'ls ulls en blanch, y exclama fent una ganyota
de satisfacció:

— Molt més de lo que vosté 's pensa.

— ¿De veras?

— Tal com li dich.

— ¿Quin es lo nom de vosté?

— Marieta; ¿y vosté?

— Peret. ¡Quánta ditxa! estimantnos tant, ja no
'ns hem de tractar de vosté; sino de tú. ¿No t' ho
sembla?

— Si, sí.

— ¿Cóm es que no has portat lo nen avuy?

— Jo 't diré; com que ja 'm pensava poch més ó
menos lo que m' dirias, he cregut més convenient
deixarlo á casa per poguer enrahonar ab més passió.

— Ab lo que m' acabas de dir, donas á compen-
dre que fas lo que vols á casa dels teus amos.

— Ara com ara... sí, perque son á la torre; jo
he quedat per tenir conta la casa y m' han deixat lo
nen perque 'l passegi.

— ¿Y no tens por tota sola?

— Qué vols que 't diga...

— Si vols, aquesta nit te vindré á fer companyia.

— No 'm farás més que un favor.

— Y tu á mi. Vindré á las vuit.

— Tindrás ja la porta oberta.

— ¿Ahónt estás?

— Acompányam fins á la porta de casa, que t' ho
ensenyaré.

En Peret va acompanyarla fins á l' escala després
d' haver dat unas quantas voltas pel Park, y 's des-
pediren poéticament com dos enamorats de primera.

III.

Era un vespre d' estiu; la lluna feya 'l ple; lo
vent semblava que li haguesen privat la sortida,
no 's sentia un alé de aire. A las vuit en punt
l' enamorat jove va posar son peu en lo primer es-
glahó; la Marieta ja s' estava en lo replá del segon
pis fent centinella; al véurel fá un salt d' alegria, y
al arribar ell á dalt se donan la bona nit, entran dins
y ella tanca la porta ab pay y clau.

— ¿Qué tal, *Paricu*?

— Be ¿y tú, cor dols?

— ¡Ay, ay! ¿Cóm ho sabs que es dols? ¿qué
l' has tastat may?

— No; pero... sabs... basta tan sols mirarte pera
coneixeho.

— ¡Ah! ¡murri! li diu la Marieta ab una dolsura
que ni un bunyol de xuflero.

— ¡Si sabias lo que 'm fas patir! deya ell acos-
tantse.

— ¿Jo? ¡pobre de mi! ¿ab qué?

— Ab l' amor que 'm mata. ¿Sabs lo que es? y
tot fentli monadas l' acostava cap á un sofà.

— M' ho penso; pero com no ho sé del cert, vol-
dria que m' ho espliquessis.

— Ab molt gust. Mira, l' amor es una cosa... m'
entens... que...

Y ab aixó en Peret anava fent com un pianista
quan toca una escala de cap á cap de piano; anava
movent los dits y abalansant lo cos al teclat, sens
que cap séria resistencia hi posés la Marieta, lo qual
enardia més y més al brau minyó, que va prosseguir
ab l' entusiasme al punt de dalt:

— En fi, Marieta, l' amor es lo mes gran y més
bo que hi ha en lo mon; jo no 'm sé esplicar prou
per dirte lo que es l' amor, pero sí soch capás de
fertho veure tan be com lo primer, perque jo t' es-
timo.

Y tal vegada volguent donarnhi probas se abalansa
cap á la Marieta, aquesta recula, topa ab una cadira
y cau mitj assentada al sofà, y aixís que 'l atrevit
's disposava també á ensopegar... ¡*tableau!* com en
las novelas quan s' ha d' evitar una desgracia á
temps, un fort campanillasso los feu donar un brin-
co á tots dos com si 'ls hagués picat un escorsó, tor-
nantse la Marieta més groga que la cera y posant en
Peret una cara del color de las sopas de such de
bróquil.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

(S' acabarà.)

Lo teatro Espanyol va de baixa. ¡Quina diferen-
cia dissapte passat dels dias anteriors! Varen fer
Urganda la desconocida que ni pera las criaturas po-
dia anar. Las bonas memorias de la campanya del
senyor Vico fugiren esparveradas al sentir aquell

Mare, vinga

tan poca solta, llensat per lo qui vol esser lo gra-
ciós de la companyia, y que li valgué justas censu-
ras del públich sensat que hi assistia, y que merei-
xia més respecte.

Desenganyinse, per aqueix camí no alcanzarán
pas honra ni profit.

A Novetats, diumenge lo senyor Vico va despe-
dirshi definitivament dels barcelonins que li tributa-
ren una ovació merescuda.

Al Ribas, lo senyor Catalina tampoch hi es ja.

A tots los hi desitjem bona sort y abundants
aplausos, esperant poderlos saludar en altrás oca-
sions, puig poden tenir per segur que 'ls anyora-
rém.

Lo senyor Cereceda continúa en lo Tivoli ab la
seva companyia de sarsuela que va tirant endavant
ab lo seu repertori especial. Ultimament ha estrenat
una obra del fill del senyor Tormo titulada *El Rey
reina* ab música del senyor Nieto.

Al Bon Retiro en Blanchart hi ha donat algunas
funcions com á mostra d' afecte al públich que va
alentarlo en lo comens de la seva carrera artistica.

No es encara lo senyor Blanchart un artista fet,
pero que val més que tots los altres que actúan en
dit teatro, ho demostrá ben be la concurrencia
aplaudintlo á rabiari. ¡Quina censura més dissimula-
da á la companyia! ¡Cóm se debian morir d' enve-
ja los altres comediantis!

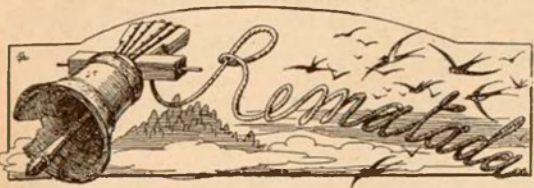
En lo Circo Ecuestre han debutat dos elefants,
que encara han de fer la creixensa. No obstant, per

ser tan petits saben ja fer moltes coses que causen la admiració dels pagesos. Las sevas mestresses se coneixen que son donas de molta paciència. ¡Bonas pera casadas!

Per final ja 'ls donaria una noticia respecte al senyor Tutau, y á obras catalanas; pero com jo no puch parlar sino de lo que es, m'abstinch de allargarme fins á veure 'l resultat de los preparatius que s'estàn fent.

BERNAT PESCAIRE.

Senyor Montmany (per si no ho saben, los hi dirém que es l'amo del café Pelayo), li doném un milló de gracias per haver atés lo suelto del nostre número passat.

Y en proba d'agrahiment vindrém al seu establiment á pendre un parell de xops (12 quartos de gasto, com si diguessen la entrada al Odeon.)

Y ara que parlém de cafés.
S'ha tancat lo de la Perla.

Ahónt anirán ara aquells que *espigolan en lo camp de la literatura catalana*, segons va dir una vegada aquell senyor que ocupa lo punt mes elevat de Barcelona?

Diumenge los vegerem tots tristos y malhumorats, perduts per la Rambla, com si 'ls hi haguessen carbassejat una altra vegada sos treballs poétichs.

¡Pobre gent, que se'n deuen veure d'aburrits!

¡Alló del senyor Durán!

Jo he vingut al mon pera omplir lo buit que va deixar en Clavé.

¡Tothom á terra!

(Seguirá.)

Estil de *El Diluvio*:

¿Podria dirnos lo senyor Laribal per qué no s'inaugura aquell tiro de coloms de la montanya de Montjuich?

La falta de espay no 'ns permet fer altrás preguntas.

Diumenge passat al vespre. La escena en lo carrer de Ferlandina, número 37.

Brigada de fumigadors; la estufa desinfectadora; individuos de la Junta de Sanitat; cloruro á la clauquera; protestas dels vehins; alarma del barri, crits, soroll, fum, malas olors. . . un cabo de municipals cremat com un cabo de realistas y 'l metje dels gegants mes cremat encara porque s'alarmava al barri per res, porque lo que ell deya: ¿ahónt es lo malalt? En tota la escala no n'hi havia cap.

Total: un cas de por.

¿Cóm está 'l certámen de Sant Feliu de Guixols?

¡Mirin que hi ha molta gent que pateix!

Havia de celebrarse 'l dia 2 del actual y ja som al dia 7 y no se'n resa gall ni gallina.

Senyor Guimerá: vosté que es president del Jurat, diguin alguna cosa en *La Renaixensa* y treurá á molts ánimas de pena.

En aquesta incertitut no hi poden viurer los Agulló, Ribot y Serra, Bori, Codolosa, Perico Matalassé y altres y altres, més ó menos granats y fins mestres en Gay saber.

Lo noy gran de casa 'n Torras es gorrista anomenat, pero se 't posa enfadat quan l'hi dius que viu de gorras.

No fa molts dias que *El Diluvio* abogava porque comensés á moures la llebra pera fer alguna cosa pel Setembre vinent.

Y tenia molta rahó.

Nosaltres proposém y axis aqueix paper pera embolicar bessas y cansalada hi pendra una part activa, que com á gegants aquest any se fassin sortir al senyor Carreras y al senyor Vidal.

Y al detrás que hi vagi aquell pintor de las garrotadas tocant... lo violon.

—Diu que sempre li fa festas á la seva dona 'n Blay.

—¡Uy! si es un gandul de marca que no vol treballar may.

Te ben poca paciència aquell senyor lampista del costat de *El Siglo*. ¡Posar un pont de fusta pera poder anar á la seva botiga y á més colocarhi un lleterero abotxornant al Ajuntament!

Home, no sigui tan desconsiderat; ¿qué no ho sab que en aquet país tot va en galera? Ja veurá com al cap d'avall, un dia ó altre s'acabarán las obras de la claveguera, y allavors; ¿cóm quedarà vosté? Malament.

Nosaltres compreném lo seu enfado, pero lo que no compreném es que *El Diluvio* se'n hagi fet eco, donant aixis un sofoco al senyor Coll y Pujol, que sembla la nina del seu ull.

L'altre dia per la Rambla anavan lo senyor Coll y Pujol y en Molas y Casas, rihent y bromejant. Debían parlar dels acreedors del teatro Ribas.

¡Tenim una por que 'l senyor Molas y Casas d'aquí á un any s'hagi tornat geperut!

Molts industrials que han d'intervenir ab la nostra administració d'Aduanas, se queixan de la poca puntualitat ab que compleixen los vistas, puig en lloch de las vuit del mati compareixen á las deu, y com á las dotze ja no se'n troba un per ramey, los industrials se veuen privats de despatxar los seus géneros.

Sobre aixó deya un á un altre:

—Home, vosté s'equivoca; no hi há ningú que siga mes puntual qu'ells.

—¿Cóm!..

—Calli, home; vull dir puntuals á l'hora de plegar.

Aixis com hi ha fumadors que s'enfaden si 'ls hi prenen la petaca, lo rector de Castelldefels molt al contrari, está content quan li *amagan lo tabaco*.

Nos diuen, y ab molta rahó, que tots los joves perteneixents á la quinta d'enguany y que avans de ser sortejats morin, per xó no s'escaparán d'haver entrat en *caixa*.

PRESERVATIVUS CONTRA 'L CÓLERA.

Tota nova que tinga relacions y estimi en *algo* 'l seu promés (si 'l convida) recomaném sobre tot no li dongui á menjar carbassa ni pebrot, puig per las circunstancias que atravessém es esposat.

Tampoch lo jove que festegi deurá convidar á menjar esberginia á la seva xicota.

L'home que tinga inglesos (com en J. Puigcarbó, per exemple) deurá fugir d'ells tot lo que puga porque no 'ls proporcionin mal de ventre ab sa presencia.

Vegin que vá succehir á aquell mestre de casas del carrer de san Ramon.

Aquell dipòsit de goma de la cantonada de can Llibre, ja sobreix.

Los Tenorios de carreró nos han remés un tros de paper en que diuen que si 'ls deixém estar nos comprarán 25 números y sino...

Vaya, senyors *pegots*, no 's desdinerin que llensarian á perdre la fortuna dels seus *papays*.

Retirínse, retirínse, que fan nosa allá y ahont anirán. Vinguin per la redacció que 'ls rebrém com pertoca. Ja 'ls tenim preparadas las pulleras y las gorras de *cop*.

¡Ignocents *bebés*!

Ha vingut á nostras mans un paper en forma de periódich, ple de desvergonyiments y frases poch cultas. Per ara no 'ns las diu ni 'ns ataca á nosaltres, pero per lo decoro de la premsa voldríam que donés probas de sensatés y de cordura.

Ja que defensa una causa de moralitat, si be molt dissimulada, hauria de esser exemple de mansuetut y de paciència.

Y si es que lo seu llenguatge es consecuencia de la seva instrucció, pera deturar tan mala criansa, si jo fos govern, faria tancar tots los seminaris.

La pesta va avansant d'una manera espantosa. Ja la tenim al teatro Espanyol.

A dos rals venen leontinas y rellotjes de nikel ab corda per vintiquatre horas y assegurats per un any.

Com encara 'n deu quedar una bona partida recomaném als Ateneos y Cassinos de fora que 'n proveixin pera oferirlos per premis en los Certámens que celebrin.

Hi ha poetas que quedarian massa ben premiats.

¿Si *au* en francés fa o, ¿cóm diuen á Paris á la nova casa de banca que gira baix lo nom de *Pau* y companyia?

—¿Han estat alguna vegada á la pescateria lo dia que la pesca ha sigut abundant?

—Sí, senyor.

—Donchs fassinse càrrech que aquell desconcert es millor que las funcions d'ópera del Bon Retiro.

A l'escola de Renau deuen al mestre la friolera de dotze mesos, y 'l pobre está enmagrintse de tal manera que 'l vestit li fuig del cos.

Jo ja ho veig, com que la *dieta* es un gran preservatiu pel cólera, tot lo més que li pot succehir es morir de gana.

En lo vehi poble de San Andréu acaba de constituirse un Centre catalá, lligat, segons nos han dit, ab l'd'aquesta capital.

En lo Banch de Espanya han resolt declarar cesants, als empleats que abandonin lo puesto, en las provincias infestadas.

¡Sempre plou sobre mullat!

De mon ofici no més
(deya la Ció l'altre dia)
sols visch, pero si trobés
un senyó que rica 'm fés
de segú que 'l deixaria.

Lo primer d'aquest mes va alsarse la veda á *marina*.

Crech que la majoria dels cassadors que no pertanyen á la «Asociació d'aficionats á la cassa y pesca» debían ballar de alegria. Al contrari dels que 'n forman part, que aquestos, especialment lo president, devia estar molt trist. Com que ell cassa tant si hi ha veda com nó!

Los sepulturers de Tortosa s'han declarat en huelga.

Aquets deuen haver pensat: Si no hi ha més jornal, que carreguin ab lo *mort* los altres.

Aquets dias molts diaris locals sembla que 's passegin ab los lectors.

Especialment *El eco de las cloacas* que ve publicant una serie de gacetillas per l'estil.

De una taula de la boqueria s'han inutilisat una dotzena de rahims averiats.

¡Uva!

En un terrat del carré... tal... hi ha una parella de coloms que despedeixan una olor insuportable.

¡Uf! ¡af! ¡of!

En la pescateria s'han trobat mitja dotzena de sardinas que tufeixaban.

¡Aqui si que hi veig remey. La *inoculació* del Dr. Grinyan.

D'ensá que no 's fan *balls d'* any l'advocat dels pobres (partit d'en Valls) veig que la balla molt magre.

Las cosas massa grassas també 's *passan*, més encare en aquest temps de calor.

'S veu que 'n Font, Director de la plassa de la Barceloneta no té al cólera, porque, segons ell diu, may havia menjat tanta fruyta com aquesta temporada.

¡Y molt barato!

Al últim al Dr. Ferrán li han designat dos llochs

pera practicar las inoculacions. Puebla de Híjar y Albacete.

No sé perquè 'm sembla que li sortirà un nou entorpiment.

Recomaném al senyor Portagats que sembla que 's 'l que talla 'l bacallà del Centre de farinas, que tinga més cuidado en la publicació de la revista del mercat que publica 'ls dissaptes.

Puig que lo desgabell de las notas de preus podria perjudicar 'ls corresponsals de las demás provincias.

Tenim datos y molt bons sobre un rellotje d' or perteneixent á las Societats corals euterpenses. La setmana entrant ne parlarém.

Un empleat acostumaba tenir dos sombreros, y quant sortia ó no anaba á la oficina, manaba posar un d' ells sobre la taula.

D' aqueix modo, deya, logro no faltar may á la obligació; creuhen qu' estich ocupat en un altre departament.

— Ets capás de comprometer á un sant; ¿ á qui se l' hi ocorreix ficarse á la buxaca una cullera y un platet.

— Noy, á qualsevol. Es tant lleig entrar en un café y no pendrer res.

XARADA.

Prima y tercera es pessa
que sol ser estreta y llarga.
Qui fá la tres hù, depressa
del fusell va á dur la carga.
La segona 'l simbol es
d' amor y fidelitat.
La tot naix al mar; després
se 'l menjan á la ciutat.

CONVERSA.

— ¿ Saps ab aquí 's casa la Maria ?
— No no ho sé pas.
— Se casa ab en...
— ¿ Qui 'ts dit ?
— Búscaho que tots dos ho hem dit.

SETMESÓ del TÍVOLI.

Las soluciones en el número próxim.

A lo insertat en lo número anterior.

ENDEVINALLA. Poma. — XARADA. Pastanaga.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

J. Gamarús. Altra feyna tenim que perdre 'l temps arreglant lo que vosté vol que sigan versos. — Serafi Catalá. Arxivem la seva poesia com á modelo pera las generacions futuras. Anirà la combinació. — N. Agustí. Moltes gracias. — August Boix. Envihi altras cosas mes novas. — M. A. N. Envihi altres versos que per dolents que sigan serán millors que 'ls que retirém per sempre. — N. Agustí Manyosa. Vosté te molt entusiasme, pero fá mals versos. — J. Moret. Envihi de millors. — Noy de la mare. Pera la redacció tot es convenient mentres siga bo. — Enriqueta Font. Vosté com totas les femelles passi á entrada de fosh. — Barat y Lluerna. Lo millor epigrama es no publicarnhi cap. — J. Vila Aymat. Posaré un epigrama. — Pera Freixa. Moltes gracias. — J. Staramsa. Ja 'l hem vist venir. Vosté es aquell dels consells burros. — F. Sans y Cabré. No 's va desmayá ningú en lo Centro del Ram de Ebanistas ahont va llegir la poesia: ¿ Sembla estrany? — R. Serrat. Comprin un altre y aixis las llegirá un 'l altre vegada. — Barberet de R.-P. Tot se insertará quan se mudi 'l nom. Envihi lo verdader. — Joseph Gior. Adreget. Lo de vosté nos agrada, pero com no es de la indole del periódich li recomanem que ho guardi pels Jochs Florals vinents. — Panxa Contenta. Si envia lo seu nom verdader li publicaré l' article. Dexi correr lo fer versos. — Un geperut. Moltes gracias. — Un carquinyoli. Idem. — E. G. Idem. — F. Flos. Idem y de lo que 'ns diu de la suscripció, arreglis ab los corresponsals de la vila. — Camilo Valls. Vegis ab D. Florián Marti. — Florián Marti. Vegis ab D. Camilo Valls. — Camilo Valls y Florián Marti, vénginse ab lo senyor Codolosa y potser s'entendrán que nosaltres no estém per donar pessetas. — J. Ayné. Esperem que li publiquém lo indicat. Tinga paciencia. Ja la farà la senyora.

PALPITACIONES

COLECCIÓN DE POESIAS SERIAS Y FESTIVAS, CANTARS, EPIGRAMAS, ECT., ETC.

Originals del jove escriptor en

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Il·lustració dels reputats dibuixants Apeles Mestres, Carrasco, Llorens y Riu y altres.

Forman un tomet de 48 páginas.

Preu 2 rals.

De venta, en las librerías de Lopez, Puig, Verdagué, Roig, Parera y principales librerías y Kioscos de la Rambla.

Barcelona: Tipo-lit. de C. VERDAGUER, Lluís y Cerdà Ensanxe.

COM SE FA BALLAR L' OS.

Per las plassas.

Pels salons.